

СЕЛОТО
НА
САМОДИВАТА

Антон Борисов

пловдив 2017

Събитията в тази книга, макар и вдъхновени от местни легенди и слухове, са измислени и като такива представляват единствено творчески прочит на една възможна реалност.

IV ГЛАВА

ЕМИЛ

– Сега ще ви разкажа легенда, от която косите ви ще опадат – предупреди свещеникът. Останалите трима бяха насядали около масата в трапезарията и тръпнеха от вълнение. Ния си беше наметнала нощния халат и седеше невъзмутимо със скръстени ръце и крака. – Щях да го направя още на вечеря, но се боях, че няма да можете да заспите след това.

– То се е видяло, че няма да мигнем тази нощ! – констатира с ирония Ния. В гласа ѝ ясно се долавяше примирение, примесено с незаинтересованост. Емил, от друга страна, нямаше търпение да получи някакво обяснение за смущаващия феномен, отвлякъл съня му.

– Слабоизвестен факт за самодивите е – поде домакинът, – че те всъщност са духове на девизи. Жени, чийто земен път по една или друга причина е бил прекъснат преди брачната нощ.

– Тази дефиниция е много стара – подметна подигравателно Ния. – В днешно време никой не чака до сватбата.

Емил добре знаеше колко раздразнителна е сестра му, когато е уморена. По принцип в такива слу-

чай тя си го изкарваше на него, но сега си беше набелязала друга жертва.

– Може и така да е – съгласи се свещеникът, опитвайки се да не обръща внимание на враждебността ѝ, – но сведения за самодиви съществуват от много време. Легендата, която ще чуете, датира от преди няколко века.

– Да я чуем тогава – каза Иван и преплете пръсти в очакване.

Свещеникът не се нуждаеше от повече подтици:

– Много отдавна, преди още народът ни да бъде просветен, имало един момък, който пропътувал цялата страна със свитата си в търсене на невеста. Накрая я открил в едно отдалечено, наобиколено от дървета село и двамата начаса се влюбили един в друг. Но семейството на момата, която, макар и тъмноока, била много красива, не било благоразположено към странника и упорито отказвало да я даде. Така не минавало и ден, в който то не се опитвало да раздели младите и да тури край на любовта им. Усилията му обаче не дали плод – влюбените били вироглави и правели каквото си знаят. Двамата често се срещали и кроели планове как ще избягат някъде далече, където никой няма да ги последва. Минало време и семейството се примирило. Вече нищо не пречело на момка и момата да се венчаят и да живеят щастливо заедно. Двамата вдигнали голяма сватба на селския мегдан, последвана от богато угощение. Тогава един от гостите извадил пред очите на придошлите фигурка за чудо и приказ. От чисто злато и най-изкусно измайсторена, тя била неговият подарък за младоженците. Семейството на булката

обаче заспорило със свитата на младоженеца кой да прибере скъпоценния дар. Спорът прераснал в бой. Отнейде изникнали неизвестни нападатели, които съсичали наред. Бъчви и шишета прелитали над главите на хората и виното в тях се разливало по пода, смесвайки се с кръвта на повалените. Ужасени, сватбарите потърсили спасение в близката гора. Скрили се в една пещера, но за беда земята се свлякла и едри камъни затрупали входа. Пещерата погълнала сватбарите и никой повече не ги видял. Но призраците им и до ден днешен обитават пространството около нея. Оцелелите от свитата на момъка тръгнали покрусени да дирят съдбата си някъде другаде, без своя скъп предводител.

Смушаващият завършек накара всички да се умълчат. Дори Ния не посмя да се обади.

– А какво се е случило с фигурката от злато? – любобопитства тя, нарушавайки мълчанието.

– Никой не знае със сигурност. Изчезнала е в цялата бъркотия, но най-вероятно е заровена в пещерата заедно със сватбарите.

Емил си помисли, че сигурно става въпрос за много специална фигурка, щом хората прибегват до убийство заради нея.

– Следователно звуците, които чухме тази нощ, идват от призраците на празнуващите сватбари, така ли? – попита Иван, потънал в дълбоки размишления.

– Точно така – потвърди домакинът. – А виковете са от момента, когато нападателите им ги преследват. Женският писък вероятно е на булката, която така и не е преживяла първата си брачна нощ.

– Откъде чухте тази легенда?

– Разказа ми я един селянин след неделната литургия. Преди два-три месеца може би. Бях пристигнал в селото предния ден, за да почистя църквата, и тогава чух гласовете за първи път. А служа в селото от няколко години.

– Значи селяните тук наистина вярват във всичко това?! – възкликна в недоумение Ния.

– А вие не вярвате ли, госпожице? – попита на свой ред домакинът. Беше си позволил да повиши тон за първи път тази вечер. Емил не го винеше. – Всички чухме с ушите си писъците. Имате ли предположения откъде иначе може да идват?

– Не, нямам, но всичко това е силно преувеличено! – отвърна Ния в своя защита.

Тя също имаше право, разбира се. Казаното дотук звучеше прекалено невероятно, за да е истина. А Ния беше от онези хора, които никога не приемат нещо на сляпо и винаги се отнасят с известна подозрителност към всичко. Това нейно качество се беше превърнало в професионално изкривяване, което често намираше проявление във всекидневната ѝ практика. Така например тя почти винаги изпитваше Емил вечерта преди важно контролно, но не за да му помогне с усвояването на материала, а за да се убеди, че няма да се яви неподготвен. Все му нямаше доверие за най-обикновените неща.

Когато обаче се стигнеше до твърдения за свръхестествени явления, нейното поведение граничеше с атеистичен фанатизъм. Тя беше твърдо убедена, че за всяко едно на пръв поглед мистично явление съществува съвсем логично, рационално обяснение.

– Нека не забравяме, че във всяка легенда има зрънце истина – изтъкна Иван, придавайки си многозначителен вид. Ако Ния и свещеникът обитаваша два противоположни лагера, той се намираше някъде по средата. Еднакво удобно е както да вярваш в ирационалното, така и да се опираш на рационалното. Но мисълта на Иван беше критична.

– Дори да приемем – започна Ния с възможно най-сериозния си тон, – че цялата легенда освен частта с духовете е истина, няма как да знаем дали има връзка с това, което чухме. На този етап съм посклонна да вярвам, че всички страдаме от групови халюцинации.

– Значи цялото село страда от халюцинации? – попита домакинът, вдигайки невярващо вежди. – Не виждам как е възможно...

Емил също не виждаше.

НИЯ

Ния имаше усещането, че през изминалата нощ са се отклонили драстично от целта на разследването. Почти неусетно бяха тръгнали по следите на една измислица, които по всяка вероятност свършваха в нищото. Нямаше представа откъде се бяха пръкнали тези звуци и честно казано, не се интересуваше особено.

Станаха в седем часа и по нейно настояване бързо-бързо се изнесоха. Тя нямаше да допусне да прекара още една нощ на това затънтено място, ко-